

“Esquizofrènia. Carta sincera”

S'obre el cel i poso els peus a terra. El contacte amb el fred em fa pensar que sóc aquí, aronso les plantes dels peus i veig el forat que es forma entre el plànol horitzontal i la meva pell. De cop la “sensació” ja torna a ser aquí, com jo. El núvol de pensaments involuntaris no es cansa, insisteix, ve a mi, i quina injustícia no poder compartir-ho! Quina necessitat d'ensenyar tot això amb algú per a què m'entengui, per a fer extensible les conseqüències emocionals d'aquesta càrrega que suporto des de l'adolescència! No ho puc explicar però ara ja no li tinc por! Ja no estic sol, quina gran sort! Els meus pares ja no em deixaran sol, m'acompanyaran quan els necessiti, les paraules ja no seran més un impediment. Ni els meus amics em criticaran, com abans, quan hi havia el núvol. Ara sempre volen que hi sigui, ja no em fan bromes pesades, ni se'n riuen, m'accepten! I què bé que ens ho passem!

Ja no sóc el centre, tampoc. Abans la televisió sempre parlava de mi, la meva vida es reflectia a la pantalla, tothora era jo, jo, jo....a mi! I he aconseguit passar a l'anonimat, però és tan agradable...

Agraeixo de tot cor cada un dels viatges de tornada a aquesta realitat.

I això és gràcies a tots vosaltres, i els professionals que han vist la opció d'intentar-ho, i mica en mica el núvol s'ha esvaït. No sé si tornarà, però sé que si s'acosten dies de pluja tindrè l'ajuda que em cal, us espero com s'espera a les mares que et reben amb una abraçada, perquè només amb aquest caliu el problema es debilita, i espero em perdoneu perquè quan va arribar la tempesta no vaig saber “aixoplugar-me” millor.

Barney